

עפ"ג 26799-12-24 - מחמד שקיראת נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עפ"ג 26799-12-24

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופטת רות רונן

המערערים: 1. מחמד שקיראת
2. שאדי שקיראת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בתפ"ח 63739-02-22 מיום
28.10.2024 שניתן על ידי כב' סגן הנשיא ארנון
דראל וכב' השופטים אלי אברבנאל וחיה זנדברג
כ"ז בחשון התשפ"ו (17.11.2025).
עו"ד ג'ילג'ולי איהב
עו"ד שרון משעל עו"ס סיוון קוריס
תאריך ישיבה:
בשם המערערים:
בשם המשיבה:
בשם שירות המבחן:

פסק-דין

1. שני המערערים שלפנינו שהינם אחים, דרסו במזיד את דודם (להלן: המתלונן) שעמו היו מסוכסכים. על פי כתב האישום המתוקן, שבו הודו המערערים, כאשר הבחינו השניים במתלונן כשהוא הולך בשולי הכביש, האיץ המערער 1 את המכונית שבה נסעו, וכשזו הגיעה למהירות נסיעה גבוהה, פגעה בעוצמה רבה בגופו של המתלונן, אשר נחבט בשמשה הקדמית של המכונית וניפץ אותה, הסתובב פעמיים בגובה באוויר ונפל במרחק של מספר מטרים אל מורדות הכביש. המערער 1 לא עצר אלא ברח מהמקום. אחיו של המתלונן - שנכח בקרבת מקום - הבחין במתואר ורדף אחרי המערערים במכוניתו כדי לעצור אותם. המערערים ברחו בנסיעה מהירה, ובשלב מסוים המערער 1 הסיט את המכונית ופגע ברכב של האח, והמערערים המשיכו בבריחתם. כתוצאה מהאמור אושפז המתלונן בבית החולים כשהוא סובל משבר בעצם העצה באגן, מכאבים ומחבלות בקרקפת, במצח ובברך ימין. בגין כך הורשע המערער 1 בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) והמערער 2 הורשע בעבירה של סיוע לעבירה זו.

בית משפט קמא השית על המערער 1 מאסר בפועל של שש שנים וחצי, ועל המערער 2 מאסר

עמוד 1

בפועל של שלוש שנים וחודשיים, לצד עונשים נלווים.

2. על חומרת גזר הדין נסב הערעור שלפנינו. המערערים טוענים, בין היתר, כי היה על בית משפט קמא להתחשב בכך שהאירוע היה ספונטני; בגילם הצעיר; בהסכם הסולחה שאליו הגיעו בהמשך עם המתלונן (שהגיע לאולם בית המשפט כדי לתמוך בערעור); בחרטתם הכנה, ובתסקירים החיוביים של שירות המבחן.

3. דין הערעורים להידחות ולא נאריך בדברים.

נקודת המוצא היא שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש, למעט במקרים חריגים בהם נפלה טעות בולטת בגזר הדין או שהעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית חורג באופן קיצוני מרף הענישה הנוהג בנסיבות דומות (ראו, מיני רבים: עפ"ג 74002-09-24 מדינת ישראל נ' הופמן, פסקה 12 והאסמכתאות שם (13.11.2025)). לא זה המקרה שלפנינו.

עניינו בפגיעה מכוונת במתלונן, באמצעות כלי רכב הנוסע במהירות, בבחינת שימוש בנשק קטלני. המתלונן נפצע קשה באירוע הדריסה, ומסרטון האירוע שבו צפינו, עולה כי תוצאת הדריסה המכוונת עלולה הייתה להיות גרועה יותר, וכפי שציין בית משפט קמא בגזר דינו: "המרחק בין גרימת חבלה באברים חיוניים של הקורבן לבין גרימת נכותו או מותו אינו רב".

4. המדובר בעבירת אלימות חמורה ביותר בנסיבותיה, ולא מצאנו עילה להתערב בעונש שהושת על המערערים. בית משפט קמא ציין בגזר דינו את כל הנסיבות לקולה שהניח הסניגור המלומד בפנינו, ואין מקום להקלה נוספת.

סוף דבר, שנקודת המוצא היא גם נקודת הסיום. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ח בחשון התשפ"ו (19.11.2025).

רות רון
שופטת

אלכס שטיין
שופט

יצחק עמית
נשיא